

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΟΡΩΝ

Πώς αγαπούν ή γυναίκες τους «άσους» του αέρος. Η δραματικές αυτοκτονίες τους. Η «μικροϋλες» των διαφόρων σταθμών. Μιά επίσκεψη στη Γενεύη. Τα μπάρ των αεροπόρων κ' η τρυφερές φίλες τους. Μιά τραγωδία μπροστά το ραδιόφωνο. Το δραματικό τέλος του αεροπόρου Τζώρτζ Γουάκερ. Γιατί είναι τρελλοί κ' εύθυμοι οι αεροπόροι. Πού δφείλεται η μεγάλη έπιτυχία τους στις γυναίκες κλπ. κλπ.

νήμια της ζωής τους. Συνήθως, έχει παρατηρηθή ότι ο μοιραίος φίλος τους, οτελευταίος, είναι πάντοτε αεροπόρος. Ίδου μία περιεργη στατιστική: Στη Γενεύη, τόν περασμένο μήνα, αυτοκτόνησαν χάρην δύο αεροπόρων δύο πεντάμορφα κορίτσια. Στο αεροδρόμιο του Μπουρζέ πάλι μία κυρία δηλητηριάστηκε από την ερωτική απέλπια της για έναν αεροπόρο. Στο Κρόνιντον επίσης μία γοητευτική Λονδρέζα έπεσε με τ' αεροπλάνο της κ' έγινε χίλια κομμάτια, όταν έμαθε ότι ο Γάλλος φίλος της, αερολόγος κ' αυτός, έπρόκειτο να παντρευτή. Και ή τραγικές αυτοκτονίες εξακολούθησαν να αυξάνουν τόν αριθμό αυτής της μακάβριας στατιστικής. Πώς τώρα καταφέρουν ή γυναίκες να στέλνουν περίπατο τή ζωή τους για έναν πρόκαυρο έρωτα; Αυτό εινε το «μυστήριο» που θέλησα να εξακριβώσω.

Έκεινο τόν καιρό βρισκόμουν στη Γενεύη. Ένα «φόνκερ» τών δεκαοχτώ θέσεων μ' είχε μεταφέρει με κάθε ασφάλεια εκεί πέρα, μαζί με τρεις διπλωμάτες, έναν ύπουλο, έναν στρατιώτη και μερικους ταξιδιώτες. Έκεινο, ωστόσο, που από την πρώτη στιγμή μου έκανε εντύπωση ήταν ο αριθμός τών γυναικών που περιέμεναν στο αεροδρόμιο. Ήταν όλες τους ώμορφες νέες, γεμάτες ευθυμία και δροσιά. Τις βλέπα που αγωνιζόμενες να ξεριχθούν από την προσοχή τών υπαλλήλων και να περάσουν στο πεδίο προσγειώσεως για να βλέπουν καλύτερα τους αγαπημένους τους, όταν θά κατέβαιναν από τά σύννεφα.

— Ποιές είναι αυτές οι γυναίκες; ρώτησα κάποιον τού αεροδρόμιου.

— Είναι ή «μικρές», μ' απάντησε, κλεινόντας τó μάτι με πονηρία.

— Δηλαδή; τόν ρώτησα μη καταλαβαίνοντας.

— Η «μικρές φίλες», ή «μασκότ» τών αεροπόρων μας. Είναι ή θαυμάστριές τους. Έρχονται στο αεροδρόμιο για να τούς ιδούν, να τούς φιλήσουν και να πιουν μαζί τους ένα κοκταίλ. Ύστερα τούς αφήνουν πάλι να συνεχίσουν τó ταξίδι τους προς τó Παρίσι, τή Σταμπούλ, τή Βαρσοβία, τó Βουκουρέστι, τó Βερολίνο, τις Βρυξέλλες, τó Λονδίνο, τó Μαρόκο, τ' Αλγέρι, τήν Ιταλία, τή Σαϊγκόν, τήν δυτική Αφρική ή για τó γήρο τού κόσμου. Κ' ύστερα περιμένουν πάλι να γυρίσουν με τήν άρβυβια χρονομέτρον.

Αυτά τά κορίτσια είναι ξευπνότατα. Φαντασθήτε ότι ξέρουν να υπολογίσουν σε πόσες ώρες θά κάνει τó αεροπλάνο τήν διαδρομή του, σύμφωνα με τήν αλλαγή της ατμοσφαιρικής καταστάσεως. Είναι ξεφρενιστά στα μετεωρολογικά ζητήματα και ξέρουν απέξω τις μηχανές και τις μάρες τους. Πολλές μάλιστα έχουν και διπλώματα πλότου. Είναι ή πιο καλές κ' ή πιο πιστές θαυμάστριές τών αεροπόρων. Ωστόσο ο έρωας όταν πετάει στα σύννεφα είναι τόσο άβέβαιος και τόσο άστατος! Έτσι δίνει τó δικαίωμα στον κάθε αεροπόρο να έχει μία τρυφερή φίλη σε κάθε «ακάλα» της αεροπορικής γραμμής. Καμμιά φορά όμως τά πράγματα μεπεδύνονται. Ο αερολόγος δεν ξαναγυρίζει. Η εταιρεία του τόν χρησιμοποιεί σ' άλλη γραμμή. Η μικρή φίλη του, λοιπόν, τόν περιμένει μάταια να γυρίσει. Για παραγοριά λαμβάνει από τόν καλό της δυότρία γράμματα. Ύστερα τίποτε. Τó αι-

ΤΟΝ έρωτα οι ναυτικοί έχουν βγάλει τó κακό όνομα κ' οι αεροπόροι έχουν τή χάρη. Αυτό τουλάχιστον απέδειξε μία έρευνα τού Γάλλου δημοσιογράφου Ρενέ Μαρού. Σας τήν μεταφράζουμε, γιατί έχει αρκετό ενδιαφέρον και για εμάς, επειδή ότι κ' άκούη στην εποχή τού αεροπλάνου, ή γυναίκες εξακολουθούν να είναι ευκόλοπιστες.

«Καταπληκτικά πράγματα συμβαίνουν στον πλανήτη μας, γράφει ο Μαρού. Η γυναίκες αυτοκτονούν ακόμα από έρωτα! Ναι, παίζουν με τά πιστόλια και με τις καρδιές τών άνδρων, μέχρι τή μέρα που μία σφαίρα θά κόψη τήν καρδιά τού άνδρα. Αυτό εινε τó «μυστήριο» που θέλησα να εξακριβώσω.

σηματικό ρωμάντσο τους έχει τελειώσει. Και πολλές φορές ό επίλογός του γράφεται με τó θάνατο της όμορφης νέας.

***

Οι αεροπόροι φαίνεται ότι στην εποχή μας ξασκαούν μία ακατανίκητη γοητεία στις γυναίκες. Τούς άρσουν, γιατί είναι τολμηροί, εύθυμοι και ποτέ δεν λογαριάζουν κανένα. Κάνουν πάντα ό,τι περσάει από τó κεφάλι τους... Κ' αλήθεια, αυτό είναι τó μυστικό της έπιτυχίας τους. Ρίχνονται σε μία περιπέτεια, άδιαφορώντας για τις συνέπειές της. Ξέρουν ότι αθρίο ίσως θά είναι σκοτωμένοι ή θά έχουν σπάσει τά πόδια τους κ' αυτό τούς κάνει ν' απολαμβάνουν τή ζωή όσο είναι γεροί.

Πήγα να τούς δω στη Λέση τους και στα διάφορα μπάρ, στα όποια συχνάζουν: Στο «Μπάρ τών Αεροπόρων», στη «Στρατοσφαίρα», στον «Κόκκινο Έλικα» και στο «Ατσάλινο Πουλί». Πρώτη φορά είδα ανθρώπους να διασκεδάζουν με τóση ευθυμία:

— Εινε τóση λίγη ή ζωή μας! μου δικαιολογήθηκαν. Σήμερα ζούμε. Αθρίο... μπορεί να μη ξαναπατάσουμε! Μη φαντασθήτε ότι δεν έχουμε εμπιστοσύνη στα μηχανήματα μας. Μά όπως είναι γεροί τών ναυτικών ν' θαφτούν στη θάλασσα, τó ίδιο κ' οι αεροπόροι είναι μοιραίοι να πέσουν από τ' αεροπλάνο τους. Κ' αυτό, ακριβώς, μας δίνει κουράγιο να θέλουμε ν' απολάσουμε τή ζωή. Είμαστε οι μόνοι απ' τούς ανθρώπους που λυπομάστε γιατί ή ζωή κυλάει τόσο γρήγορα.

Αυτή τή στιγμή, ακριβώς, ο ραδιοφωνικός σταθμός άνακοίνωσε: «Άλλό! Άλλό! Τó αεροπλάνο «Φ. 7» έπαισε να δίνει σημεία ύπάρξεως. Ο καιρός χειροτερεύει. Δυνατά ρεύματα αέρος παρετηρήθησαν. Άδύνατος ή διάβασις τών Άλπεων».

— Καίμενε Ρούγκερ, ψιθύρισαν οι φίλοι του.

Τήν ίδια στιγμή ακούστηκε μία απαράχητη φωνή και μία γυναίκα ήρθε κ' έπεσε μπροστά τού ραδιοφώνου. Τό πρόσωπό της ήταν παραμορφωμένο από τήν αγένια κ' είχε πιασθή ή όμιλία της. Με χέρι που έστρεψε προσπαθούσε πάλι να πάγη τó σταθμό που είχε δώσει αυτή τήν πληροφορία. Κ' ύστερα με μία τελευταία προσπάθεια σηκώθηκε, έφερε τó χέρι στην καρδιά της κ' έπεσε καταγής άναίσθητη. Είχε πάθει συγκοπή της καρδιάς!

Έκείνη τήν ώρα τó ραδιόφωνο έδωσε πάλι ειδήσεις: «Άλλό! Άλλό! Καιρός βελτιούται. Η θύελλα ύποχωρεί. Αεροπλάνο «Φ. 7» τηλεγραφεί ότι προσεγγισθή όμαλώς στο τέμα τού ταξιδιού του».

Όσοι είμαστε εκείνη τή στιγμή στο μπάρ άνατρυχάσαμε. Κάποιος σκέπασε τó πρόμα της άτιχης νέας μ' ένα τραπεζομάνδουλο βρεγμένο από τή σαμπάνια. Οι άλλοι κάνανε μηχανικά τó σταυρό τους.

Κ' ύστερα ή μουσική άρχισε πάλι να παίζει τούς εύθυμους σκοπούς της και τά τρυφερά ζευγάρια ν' αποβιβάζονται στην πίστα τού χορού. Τά γαρσόνια είχαν βγάλει έξω τó πρόμα, χωρίς ν' άνησυχήσουν τούς πελάτες... ***

Ένας αερολόγος φίλος μου έσκαψε αυτή τή στιγμή σ' αυτί μου και μου ψιθύρισε:

— Γιατί είσαι τόσο ταρπαμένος; Σου έκαμε, λοιπόν, τóση εντύπωση ένας άπλος θάνατος; Όστε θά μπορούσες, ασφαλώς, να πεθάνεις από τó φόβο σου, άν έβλεπες τó δυστύχημα που συνέβη τήν περασμένη έβδομάδα στο Λονδίνο. Στο αεροδρόμιο τού Κρόνιντον είχαν έρθει ή μητέρα κ' ή άρραβωνιαστική ενός αεροπόρου για να τόν ύποδεχθούν. Ο αγαπημένος τους έλειπε σωματά τρία χρόνια, ταξιδεύοντας διαρκώς σε γοιμαξές που δεν περνούσαν από τó Λονδίνο. Φαντάζεσθε, λοιπόν, τή χαρά τους και τή άυπομονοσία τους που θά τόν έβλεπαν. Και πράγματι, τήν ώρισμένη ώρα, τó αεροπλάνο τού Τζώρτζ Γουάκερ, έτσι λεγόταν ο συνάδελφός μας, φάνηκε πάνω από τó αεροδρόμιο. Η μητέρα του έκλαιγε από τή συγκίνησή της κ' ή μηνοστή του είχε ένα χαμόγελο άνεκφροστης ευτυχίας στο πρόσωπό της. Σέ λίγα δευτερόλεπτα θά έσφιγγε στην άγκαλιά της τόν αγαπημένο της. Κ' αλήθεια, τó αεροπλάνο είχε άρξήσει να κατεβαίνει με σχετική ταχύτητα ένα δευτερό-

(Η συνέχεια εις τήν σελίδα 1875)

ΑΠΟΜΗΜΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΔΩΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1869)

τρωθούν και να οπισθοχωρήσουν χωρίς μάχη, γιατί οι Μανιάτες τώρα είχαν συνενωθεί κι' έκεινοι και παρακολουθούσαν όσα συνέβαιναν χωρίς να ρίχνουν έναν πυροβολισμό.

Ο Μανιάτης είχε άνδρείος μόνο όταν βρίσκεται ταμπουρωμένος πίσω απ' τους βράχους των βουνών, αλλά δεν του άρεσε ο πόλεμος στήθος προς στήθος, όπως συμβαίνει με τους στρατιώτες της Σπέρδας Έλλάδος. (*)

Μόνο οι Βαυαροί που είχαν απομείνει στον τελευταίο και πιο άπομερο πύργο συνελήφθησαν από τους Μανιάτες, ήταν τριανταέξη εν όλω και είχαν επικεφαλής τους τον ύπολοχαγό Μάν. Απερίσκηπα όμως φερόμενοι, είχαν καταναλώσει όλα τα πολεμοφόδια τους κι' έτοιμοι δεν τολμούσαν να κάνουν κι' αυτοί έξοδο.

Αυτό το κατάλαβαν οι Μανιάτες και ξεθαρεύοντας, πλησίασαν στον πύργο. Μάζεψαν διάφορες εύφλεκτες ύλες μπροστά στην πόρτα του, έβαλαν φωτιά και τους έφώναξαν.

— Παραδοθήτε, γιατί αλλιώς θα καίτε ζωντανό!

Κα πράγματι, για ν' αποφυγούν τον κίνδυνο που τους απειλούσε, οι πολιορκημένοι αναγκάστηκαν να παραδοθούν.

Στους αιχμαλώτους των αυτών, οι Μανιάτες δεν έκαναν κανένα κακό. Απεναντίας τους έδωσαν και πάνες και νά πιουν. Τους πήαν όμως τα όπλα τους και όλα τα σκεύη τους.

Καθώς τους έψαχναν, βρήκαν στο σακκίδιο του ύπολοχαγού Μάν ένα μικρό φλάουτο.

Και τότε τα πράγματα άλλαξαν με μιὰς. Απειλούντες με θάνατο τον ύπολοχαγό, οι Μανιάτες, τον ανάγκασαν να παίξει διάφορους σκοπούς. Το ίδιο έκαναν και για τους Βαυαρούς στρατιώτες, τους οποίους έξεβίασαν να χορέψουν.

Οι δικόι μας φέρριζαν βέβαια απ' τη λύσσα τους, βλέποντας τη γελοιοποίησή τους αυτή, μα δεν μπορούσαν να κάνουν και διαφορετικά, γιατί έβλεπαν τα στόμια των όπλων των Μανιατών στρατημένα έναντιόν τους!

Ένωμεταξύ, οι άλλοι Βαυαροί άρχισαν τις διαπραγματεύσεις με τους Μανιάτες για την άπελευθέρωσή των αιχμαλώτων τους.

Οι Μανιάτες ζήτησαν τότε ως λύτρα για κάθε Βαυαρό στρατιώτη ένα Ισπανικό τάλληρο και για κάθε αξιωματικό έναν Καποδοιστριακό Φοίνικα. Ζητούσαν τόσα λίγα για τους τελευταίους, μόνο και μόνο γιατί ήθελαν να τους έξευτελλίσουν.

Άλλα προτού συντελεσθή η παράδοσις των δυστυχισμένων αυτών αιχμαλώτων, οι Μανιάτες τους φέρθηκαν με μεγάλη βαρρότητα.

Τους έβγαλαν όλα τα ρούχα και τους ανάγκασαν να περπατούν δόλογομνοι πάνω σε μυτερές πέτρες κάτω απ' το φλογερό ήλιο. Έτσι τα πόδια τους γέμισαν φριχτές πληγές.

Πολλοί απ' αυτούς λιποθυμούσαν απ' τη μεγάλη δίψα γιατί όταν πήγαιναν να πιουν νερό απ' τις πηγές, η Μανιάτισσα που παραμόνευαν εκεί τους έψαιρναν με 'ς πέτρες.

Τέλος, άρρωστοι, πληγωμένοι οι φτωχοί αυτοί στρατιώται άπελευθερώθηκαν και ξαναγύρισαν κοντά στους συντρόφους των.

Μα τόσα ήταν τα βασανιστήρια που είχαν υποφέρει στο μεταξύ απ' τους Μανιάτες, ώστε δεκατέρις απ' αυτούς πέθαναν κι' οι υπόλοιποι εστάθησαν σε κακά χάλια στο νοσοκομείο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέχεια

(*) Στο κεφάλαιο αυτό των «απομνημονευμάτων» του, ο ύπολοχαγός Νέζερ δείχνεται άδικος και σκληρός προς τους Μανιάτες, για τους οποίους κάνει αδιάκριτους χαρακτηρισμούς. Αυτό ίσως συμβαίνει λόγω της αντίστασις των Μανιατών προς τους Βαυαρούς, αποτελέσματα της οποίας ήταν τα άνωτέρω περιγραφόμενα γεγονότα.

Ο ΑΛΗΣ ΠΑΣΣΑΣ Ο ΚΑΙ ΣΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙ' Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΒΕΛΗ ΓΚΕΚΑ

(Η συνέχεια εκ της σελίδος 1871)

Τούρκικος συρρέτες χαιρόνταν σ' εκείνο το παραξενικό θέμα, που μορφοσε να γράψω και πέτρες, και τα υπερφυσικά άδέρφια, τα ύψηλότερα φλάμπουρα της Κλειτουριάς της Ρομέλης, περιφρονώντας τον θάνατο πού το μαρτύριο του, τραγουδώντας το επικήδειο και κινικό του, τραγουδι, που έπλεκε μοιρολόγιας έκείνις τις άγιρις στιγμές ή 'Ελληνική Μοδός:

— «Αντώνη μου, τί θλίβεσαι κι' είσαι συλλογιόμενος,

— «Απόψ' είδα στον ύπνο μου, στον ύπνο που κοιμώομαι.

— Τρία ποτάμια πέραγα, τό τρία στην άράδα...

— Τόνα ποτάμι ήταν θολό και τ' άλλο αιματομένο.

— Τό τρίτο ήταν κατάμαυρο κι' έπεσε τό σταθί μου.

— Ήγά το, Γιώργο μου, ήγά το, σάν τι να θέλη τάχα...

— Τόν λογο δεν άπόωσε, τόν λογο δεν άπέεπε.

— Κι' ο Μουχουνητάρης τό σκιλι, τό τρισμαγαρισμένο.

— Με προδοσία τούς έπιανε...»

Και με τό τελευταίο ήμιστίχο φερούσιναν προς τα ούράνια ζευγαυόμενες οι ψυχές τους!

— Η Μνήμη τους θά μείνη άγύραστη όσο θά μείνη και της Έλλάδας.

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1867)

— Βάλτε τό χέρι σας στην καρδιά μου. Δεν είν' αλήθεια πώς χτυπάη με τρόπο πονηρό.

— Ο γιατρός, αφού την εξέτασε, αποκρίθηκε:

— Χτυπάει αλλόκοτα, κυρία!

Άκούοντας αυτά τα λόγια ο σύζυγός της δεν μπόρεσε να συγκρατήση μιὰ κραυγή, και τά δυνατά χέρια του άρχισαν να τρέμουν.

Πείδι ήταν λοιπόν αυτή ή ξαφνική άρρώστεια; Ήταν σοβαρή, θανάσιμη ίσως;

— «Ω! γιατρέ! φώναξε. «Ότι έχω είνε δικό σας, άν θεραπεύσετε την πριγκηπισσα.

— Μην άνησυχείτε... Δεν είνε τίποτε, θά δητε!.. Νοιώθω

τώρα τόν έαυτο πολύ καλύτερα, και φαντάζομαι ότι ο ήσυχος ύπνος μερικόν ώρών, θά με συνεφέρει έντελώς...
«Όλοι τότε έφυγαν και την άφησαν να κοιμηθή...»

IV

— Βλέπεις πώς γελιόσουν! φώναξε μ' ένα θριαμβευτικό γέλιο ή πριγκηπισσα όταν ξεανάμεινε μόνη με τόν έραστή της.

Μα ο έραστής που είχε βγη απ' την κρύπτη του, ανατριχίασε άκόμα απ' τό φόβο του κάτω από τά σεντόνια, σάν να τόν είχαν βάλει γυμνό επάνω σε πάγο, και χτυποσε τά δόντια του.

Η πριγκηπισσα τό είδε αυτό και είδε άκόμα πώς ήταν κατάχλωμος.

Και τότε, με την καρδιά της γεμάτη περιφρόνησι, έδιωξε απ' τό κρεβάτι της κι' απ' τό σπίτι της αυτόν τόν άνθρωπο που είχε φοβηθεί, ένώ εκείη εξέθετε τη ζωή της στον τρομερότερο κίνδυνο, για να του αποδείξη τούς παλιούς της καρδιάς της.

CATULLE MENDES

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΙΑΣ ΟΛΟΚΛΗΡΗΣ ΖΩΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1841)

ένα «άμαξάκι με κατσιές», στο οποίο δεν άνεβήκαμε ποτέ. Έγώ μάλιστα είμαι ολιγότερο άξιοθρήνητος απ' όλους, γιατί σε μένα τό άμαξάκι με τις κατσιές είν' ένα πραγματικό άμαξάκι με κατσιές...
Μου δίνετε ένα λικέρ άκόμη...»

Δεν πρέπει κανείς ποτέ ν' άπελπίζεται για την πραγματοποίησι ενός όνειρου. Συνάντησα τό περασμένο φθινόπωρο τόν Σαντιλέρ σε μιὰ δεινροστομία του πάρχου Μουού. Είχε πολύ άλλάξει ο ένδοξος ποιητής από την τελευταία φορά που τόν είδα. Είχε άσπρίσει, είχε φρακάρνει, είχε στεγνωώσει... Τό βλέμμα του ήταν άπλανές και τόν έσπρωχναν—γιατί είχε προσβληθή από ήμψηλγία—σ' ένα μηχανικό άμαξάκι, σάν ένα παιδί.

Βλέποντάς με, έκανε με δυσκολία κάποια κίνησι χαράς και έπεσε σιγανό στον ύπρητι που τόν έσερε να σταθή λίγο.

— Έ, λοιπόν, φίλε μου, μου είπα χαμογελώντας πικρά σάν μάρτυρ, δεν έχω παιιά να ζητήσω τίποτε από τη ζωή. Μου τά έδωσε όλα, καθώς βλέπεις... Νά και τό άμαξάκι μου με τις κατσιές...

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΟΡΩΝ

(Η συνέχεια εκ της σελίδος 1852)

λεπτο άκόμη κι' ή ρόδες θ' άκουμπόσαν στο έδαφος. Μα έκείνη τη στιγμή συνέβη κάτι τό τρομερό. Τό αεροπλάνο κλυδωνίστηκε άτότομα, αναποδογίρισε και καρφώθηκε στη γη, ένó συγχρόνως έπαινε φωτιά ή μηχανή του. Τό θέμα ήταν άνατριχιαστικό. Η δυο γυναίκες τραλάθηκαν από τόν φόβο τους. «Όσο για τόν άτυχο Γουάρεν, αυτός είχε γίνει παιιά ένα κομμάτι άνθρονου!..»

«Καθώς βλέπεις, λοιπόν, έχουμε δικηο να μη λογαριάζουμε τη ζωή μας. Ξέρουμε ότι εκεί που τρέχουμε προς την εύτυχία, ή μοίρα μας μορπει να μας χαρίσι το θάνατο. Γι' αυτό σε κάθε σάλλα έχουμε και μιὰ τρυφερή φίλη για να μάς παρηγορή. Και σ'ς βεβαίω ότι μάς άγαπάει τόσο πολύ, ώστε μορπει να πεθάνη άν την εγκαταλείνουμε ή γίνουμε χίλια κομμάτια!

Και πράγματι, καθώς εξακρίβωσα, οι αεροπόροι είνε οι πιο τυχεροί έρωτευμένοι. Μόνο που ή εύτυχία τους δεν διαρκεί καιμιιά φορά, παρά όσο ένα πέταγμα τού αεροπλάνου... PENE MAPSO

NANI.. NANI..

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1863)

τού είπα τέλο με γλυκιά φωνή. Άρετά έκάνιταν νάνι-νάνι σάν μωρό... Μισή ώρα τώρα με στηθοκοπέτε... Διαβολέ!.. Βλέπω πώς έζερε και διαλέγετε καλά τά μαξιλιάρια σας!..

Ταγαμένος ο γιατρός πετάχτηκε επάνω και ζήτησε ήλιες συγγνώμης. — Έννοια σας! Έννοια σας! τού είπα ή κόρησα. Μάθαμε και πώς περάσατε τη νύχτα σας... Μας τό είπα όλα ο ύπρητης σας... Και για να σας ευχαρισήσω, ποι, παρ' όλο σας την κόρησα, ήρωατε νού με ήθε, θά σας στείλω κι' έγώ άκόμη χιλιάδες φράγκα για τη φτώχη μητέρα που ξεγεννήσατε και τό πένη παιδιά της...
ALDERT LEROU